

Плюшкинъ много се зарадва, че нѣма да плаща вече данъка за умрѣли селяни.

— Ахъ, ти, господинчо мой! Ахъ ти мой благодѣтелю! Каква утѣха за мене! Тѣй ха, искашъ ти да плащашъ данъка вмѣсто мене. Това е много хубаво! За всѣка година ли ще плащате и на мене ли ще давате паритѣ?

— Ще направимъ за тѣхъ купувателно, като да сж живи и като че ги продавате на мене.

— Тѣй, добро е съ купувателно. Ами за него има разноси, кой ще ги плати? Знаете ли писаритѣ колко сж продажни, докато не имъ дадешъ пари и други подаръци, не пишатъ продавателното. Пакъ и нѣма кой да ги посвѣтва да не правятъ така.

— Азъ ще платя разносикитѣ, добави Чичиковъ.

Плюшкинъ още повече се зарадва. На себе си рече: този човѣкъ трѣбва да е глупавъ, ама какво ми трѣбва мене? Той да даде паричкитѣ че . . . това е важното.

— Да си живъ, господине, рече той на Чичикова. Да ти сж живи дѣцата и жената! безъ да попита, дали има дѣца и жена.

Той се приближи до прозореца, почука съ прѣсти и извика:

— Ей, Прошка!

Слѣдъ една минута се чу, че нѣкой влѣзе въ пруста, побави се малко тамъ, разтропа се нѣщо; отвори се вратата и влѣзе Прошка — едно тринадесетъ годишно окжсано момче съ такива голѣми ботуши, щото едвамъ крачеше. Това момче бѣ слуга. Плюшкинъ имаше едни ботуши за всичкитѣ си слуги, голѣми и малки. Тѣ всички ходѣха по двора, пжтищата и по нивитѣ боси, защото госопдарьтъ имъ не даваше пари за подлоги, но когато дойдѣ-